

Στην αρχή του καλοκαιριού, με την άνοιξη, οι Αργείοι, βλέποντας ότι οι πρέσβεις των Βοιωτών, που επρόκειτο να σταλούν, δεν έφταναν και μαθαίνοντας ότι κατεδαφίζονταν το Πάνακτο και ότι οι Βοιωτοί είχαν κάνει ιδιαίτερη συμμαχία με τους Λακεδαιμόνιους, φοβήθηκαν μην απομονωθούν και στραφούν όλοι οι σύμμαχοί τους προς τους Λακεδαιμόνιους.

Νόμιζαν ότι οι Λακεδαιμόνιοι είχαν πείσει τους Βοιωτούς να κατεδαφίσουν το Πάνακτο και να προσχωρήσουν στη συνθήκη ειρήνης με τους Αθηναίους και νόμιζαν ακόμη ότι οι Αθηναίοι τα ήξεραν όλα αυτά και ότι, επομένως, ούτε με τους Αθηναίους θα μπορούσαν να κάνουν συμμαχία, ενώ έως τότε λογάριαζαν ότι, αν δεν ανανεωνόταν η συνθήκη συμμαχίας που είχαν με τους Λακεδαιμόνιους, θα μπορούσαν, εξαιτίας των διαφορών μεταξύ Αθηναίων και Λακεδαιμονίων, να κάνουν συμμαχία με την Αθήνα. Οι Αργείοι βρίσκονταν σε αμηχανία και ενώ, πριν, είχαν αρνηθεί ν' ανανεώσουν τη συμμαχία τους με τους Λακεδαιμόνιους με την επιδίωξη να κυριαρχήσουν στην Πελοπόννησο, τώρα φοβόνταν μη βρεθούν στην ανάγκη ν' αντιμετωπίσουν ταυτόχρονα τους Λακεδαιμόνιους, τους Τεγεάτες, τους Βοιωτούς και τους Αθηναίους. Έστειλαν όσο μπορούσαν πιο γρήγορα πρέσβεις στη Σπάρτη, τον **Εύστροφο** και τον

Αίσωνα

, πρόσωπα που θα ήσαν πολύ αρεστά στους Λακεδαιμόνιους. Θεωρούσαν ότι το καλύτερο που μπορούσαν να κάνουν στην περίπτωση αυτή, ήταν να διαπραγματευτούν συμμαχία με την Σπάρτη, με τους καλύτερους δυνατούς όρους, κ' έτσι να εξασφαλίσουν την ησυχία τους.

Οι πρέσβεις έφτασαν στη Σπάρτη και άρχισαν διαπραγματεύσεις με τους Λακεδαιμόνιους για τους όρους με τους οποίους θα μπορούσε να γίνει μια συνθήκη. Οι Αργείοι ζήτησαν πρώτα να υποβληθεί στη διαιτησία μιας πολιτείας ή ενός προσώπου η παλιά τους διαφορά για την περιοχή της Κυνουρίας που βρισκόταν στα κοινά τους σύνορα (περιλάμβανε τη Θυρέα και την Ανθήνη και την κατείχαν η Λακεδαιμόνιοι), αλλά οι Λακεδαιμόνιοι αρνήθηκαν να γίνει λόγος για το ζήτημα αυτό και είπαν ότι, αν οι Αργείοι δέχονταν τους ίδιους όρους όπως και πριν, ήσαν έτοιμοι και οι ίδιοι να κάνουν συμμαχία. Οι Αργείοι πρέσβεις έπεισαν τους Λακεδαιμόνιους να δεχθούν τους ακόλουθους όρους: Να γίνει πενήνταχρονη ειρήνη, αλλά ότι και το Άργος και η Σπάρτη θα είχαν το δικαίωμα, όταν ούτε η μία πολιτεία ούτε η άλλη θα ήσαν σε πόλεμο ή θα υπέφεραν από επιδημία, να προκαλέσουν η μια την άλλη για να κριθεί με μάχη (όπως είχε γίνει και άλλοτε όταν και οι δύο είχαν διεκδικήσει τη νίκη) η τύχη της περιοχής αυτής, να μην επιτρέπεται, όμως, στον νικητή να καταδιώξει τον νικημένο πέρα από τα σύνορα της Αργολικής ή της Λακωνικής. Οι Λακεδαιμόνιοι θεώρησαν στην αρχή ότι ο όρος αυτός ήταν ανόητος, αλλά ύστερα - επειδή ήθελαν οπωσδήποτε να έχουν φιλικές σχέσεις με το Άργος - δέχτηκαν αυτά που τους ζητούσαν και συνέταξαν τη συνθήκη. Ζήτησαν όμως, προτού ισχύσει η συνθήκη, να επιστρέψουν οι πρέσβεις στο Άργος και να υποβάλουν το κείμενο στον λαό και αν εγκριθεί να επιστρέψουν όταν θα εορτάζονται τα Υακίνθια για να δώσουν τους όρκους.

Η συμμαχία με το Άργος

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 08:43 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 08:47

Οι πρέσβεις των Αργείων έφυγαν. Ενώ οι Αργείοι έκαναν τις διαπραγματεύσεις αυτές, οι πρέσβεις των Λακεδαιμονίων **Ανδρομένης, Φαίδιμος, Αντιμενίδας**, οι οποίοι έπρεπε να παραλάβουν από τους Βοιωτούς το Πάνακτο και τους Αθηναίους αιχμαλώτους και να τους παραδώσουν στους Αθηναίους, διαπίστωσαν ότι οι Βοιωτοί είχαν κατεδαφίσει το Πάνακτο με την πρόφαση ότι, εξαιτίας παλιάς διαφοράς, οι Βοιωτοί και οι Αθηναίοι είχαν ανταλλάξει όρκους ν' αφήσουν το μέρος ακατοίκητο και να το χρησιμοποιούν από κοινού για τόπο βοσκής. Τους Αθηναίους αιχμαλώτους, όμως, τους παρέλαβε ο Ανδρομένης και οι συνάδελφοί του και τους οδήγησαν στην Αθήνα όπου τους παρέδωσαν. Ανακοίνωσαν στους Αθηναίους την κατεδάφιση του Πάνακτου θεωρώντας ότι και αυτό τους το αποδίδουν, αφού κανείς εχθρός των Αθηναίων δεν θα μπορούσε πια να εγκατασταθεί εκεί. Αλλά η ανακοίνωση αυτή εξόργισε τους Αθηναίους, οι οποίοι θεώρησαν ότι τους αδικούν οι Λακεδαιμόνιοι παραδίνοντάς τους το Πάνακτο κατεδαφισμένο, ενώ έπρεπε να μείνει άθικτο, και έμαθαν ταυτόχρονα ότι οι Λακεδαιμόνιοι είχαν κάνει συμμαχία με τους Βοιωτούς, ενώ πρωτύτερα είχαν υποσχεθεί ότι, μαζί με τους Αθηναίους, θα εξανάγκαζαν όσους δυστροπούσαν να προσχωρήσουν στη συνθήκη ειρήνης. Θυμήθηκαν και όσα άλλα, αντίθετα προς τη συνθήκη, είχαν κάνει οι Λακεδαιμόνιοι και θεώρησαν ότι είχαν εξαπατηθεί. Έδωσαν έντονη απάντηση στους πρέσβεις και τους έδιωξαν.

Καθώς δημιουργήθηκαν οι προστριβές αυτές μεταξύ Λακεδαιμονίων και Αθηναίων όσοι, στην Αθήνα, ήθελαν να λυθούν να λυθούν οι σπονδές, ανέπτυξαν αμέσως δραστηριότητα. Πρώτος μεταξύ τους ο **Αλκιβιάδης του Κλεινίου**, ο οποίος ήταν πολύ νέος. Σε άλλη πολιτεία, τουλάχιστον, θα τον θεωρούσαν πολύ νέο, αλλά επειδή ήταν από μεγάλη γενιά τον τιμούσαν πολύ. Είχε, βέβαια, την πεποίθηση ότι ήταν συμφερότερη η συμμαχία με το Άργος, αλλά ήταν αντίθετος προς την Σπάρτη από φιλότιμη, επειδή οι Λακεδαιμόνιοι είχαν διαπραγματευτεί την ειρήνη με τον Νικία και τον Λάχητα και τον είχαν παραμερίσει εξαιτίας της νεότητάς του, αλλά και δεν τον είχαν τιμήσει καθώς έπρεπε, αφού η οικογένειά του, από παλιά, ήταν πρόξενος της Σπάρτης. Από το αξίωμα αυτό είχε παραιτηθεί ο παππούς του, αλλά ο ίδιος είχε επιδιώξει να το ξαναπάρει και γι' αυτό είχε περιποιηθεί τους αιχμαλώτους της Σφακτηρίας. Θεωρώντας ότι, από κάθε άποψη είχε υποστεί μείωση, είχε εκδηλώσει αμέσως την αντίθεσή του προς την ειρήνη, λέγοντας ότι δεν μπορούσε κανείς να έχει εμπιστοσύνη στους Λακεδαιμόνιους, οι οποίοι είχαν κάνει ειρήνη με τους Αθηναίους με σκοπό να συντρίψουν το Άργος και μετά να στραφούν πάλι εναντίον των απομονωμένων πια Αθηναίων. Έτσι, όταν δημιουργήθηκαν οι προστριβές, έστειλε ευθύς προσωπικό μήνυμα στο Άργος και συμβούλευε να έρθουν αμέσως Αργείοι με Μαντινείς και Ηλείους, για να καλέσουν την Αθήνα να προσχωρήσει στη συμμαχία τους. Ήταν η κατάσταση κατάλληλη και ο ίδιος θα τους βοηθούσε μ' όλη του τη δύναμη.

Οι Αργείοι πήραν τον μήνυμα κ' επειδή είχαν καταλάβει ότι η συμμαχία των Λακεδαιμονίων με τους Βοιωτούς δεν είχε γίνει με τη συγκατάθεση των Αθηναίων, οι οποίοι αντίθετα βρίσκονταν σε μεγάλη αντίθεση με τους Λακεδαιμόνιους, αδιαφόρησαν για τους πρέσβεις τους, που ήσαν στη Σπάρτη για να κάνουν συμμαχία, και η προσοχή τους στράφηκε προς την Αθήνα. Σκέπτονταν ότι, από παλιά, ήταν φιλική τους πολιτεία που είχε δημοκρατικό

Η συμμαχία με το Άργος

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 08:43 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 08:47

καθεστώς, σαν το δικό τους, και είχε μεγάλη ναυτική δύναμη. Αν το Άργος βρισκόταν στην ανάγκη να πολεμήσει, θα ήταν ισχυρός σύμμαχος. Έστειλαν, λοιπόν, αμέσως πρέσβεις στην Αθήνα για να κάνουν συμμαχία. Τους συνόδεψαν Ηλείοι και Μαντινείς πρέσβεις. Έφτασαν βιαστικά πρέσβεις και από τη Λακεδαίμονα, ο **Φιλοχαρίδας**, ο **Λέων** και ο **Ένδιος**, πρόσωπα που ήσαν αρεστά στους Αθηναίους. Οι Λακεδαιμόνιοι φοβόνταν μήπως οι Αθηναίοι, επάνω στην οργή τους, κάνουν συμμαχία με το Άργος. Ήθελαν και ν' απαιτήσουν να τους αποδοθεί η Πύλος, αντάλλαγμα του Πανάκτου, και να δικαιολογήσουν τη συμμαχία τους με τους Βοιωτούς, εξηγώντας ότι δεν την είχαν κάνει για να βλάψουν τους Αθηναίους.

Όταν τα ανάπτυξαν αυτά μπροστά στη βουλή και είπαν ότι έχουν απόλυτη πληρεξουσιότητα για να ρυθμίσουν όλες τις διαφορές, ο Αλκιβιάδης φοβήθηκε μήπως, αν πουν τα ίδια πράγματα στην Εκκλησία του Δήμου, παρασύρουν το πλήθος και αποκρουστεί η συμμαχία με το Άργος. Μηχανεύτηκε λοιπόν το εξής: Κατόρθωσε, δίνοντας όρκους, να τους πείσει ότι, αν δεν έλεγαν στην Εκκλησία του Δήμου ότι απόλυτη πληρεξουσιότητα, τότε θα τους απέδιδε την Πύλο (θα ήταν σε θέση, είπε, να πείσει τους Αθηναίους όπως ήταν σε θέση, έως τώρα, να τους αποτρέπει να το κάνουν) και θα μπορούσε να επιτύχει συμβιβαστικές λύσεις για όλα τα άλλα ζητήματα. Σκοπός του ήταν να τους αποσπάσει από τον Νικία και να τους εκθέσει μπροστά στο πλήθος, καταγγέλοντάς τους ότι δεν είναι ειλικρινείς και ότι υπαναχωρούν συνεχώς. Έτσι θα πετύχαινε να γίνει συμμαχία με τους Αργείους, τους Ηλείους και τους Μαντινείς. Όταν οι πρέσβεις παρουσιάστηκαν στην Εκκλησία του Δήμου και τους ρώτησαν αν είχαν απόλυτη πληρεξουσιότητα, αποκριθήκαν αρνητικά και αντίθετα απ' ότι είχαν πει στη Βουλή. Οι Αθηναίοι, τότε, θεώρησαν ότι αυτό δεν ήταν πια ανεκτό και, παρασυρμένοι από τον Αλκιβιάδη που κατηγορούσε, τώρα, πολύ πιο έντονα τους Σπαρτιάτες, ήσαν έτοιμοι ν' ακούσουν αμέσως τους Αργείους και τους συμμάχους τους, για να κάνουν μαζί τους συμμαχία. Αλλά προτού πάρουν καμιά απόφαση, έγινε σεισμός και η Εκκλησία αυτή αναβλήθηκε.

+Στην Εκκλησία της επομένης ο Νικίας, παρόλο ότι οι Λακεδαιμόνιοι είχαν εξαπατηθεί και είχε πιστέψει κι αυτός ο ίδιος ότι δεν είχαν απόλυτη πληρεξουσιότητα, υποστήριξε, παρόλα αυτά, ότι έπρεπε να προτιμήσουν τη φιλία των Λακεδαιμονίων, ν' αναβάλουν τις διαπραγματεύσεις με το Άργος και να στείλουν πρεσβεία στη Σπάρτη για να εξακριβώσουν ποιες ήταν οι πραγματικές προθέσεις τους. Υποστήριξε ότι, αν απόφευγαν την επανάληψη του πολέμου, αυτό θα ύψωνε το γόητρο των Αθηναίων και θα ταπεινώνε τους Λακεδαιμόνιους, και ότι, αφού η κατάσταση για τους Αθηναίους ήταν τώρα ευνοϊκή, είχαν κάθε συμφέρον να την παρατείνουν, ενώ για τους Λακεδαιμόνιους, που βρίσκονταν σε δύσκολη θέση, θα ήταν ευτύχημα να μπορέσουν να προσφύγουν στις τροπές του πολέμου. Τους έπεισε να στείλουν πρέσβεις (μεταξύ τους και τον ίδιο) για να ζητήσουν από τους Λακεδαιμόνιους, αν πραγματικά ήσαν καλόπιστοι, να τους αποδώσουν το Πανάκτο - αφού το ξαναχτίσουν - και την Αμφίπολη και ν' ακυρώσουν τη συμμαχία τους με τους Βοιωτούς (αφού Λακεδαιμόνιοι και Αθηναίοι είχαν συμφωνήσει να μην κάνουν χωριστές συμμαχίες) εκτός εάν οι Βοιωτοί προσχωρούσαν στη συνθήκη ειρήνης. Η πρεσβεία θα έλεγε ότι εάν και οι Αθηναίοι ήθελαν και αυτοί να παραβιάσουν τη συνθήκη, θα είχαν κιόλας κάνει συνθήκη με

τους Αργείους που είχαν στείλει αποστολή γι' αυτόν τον σκοπό. Έδωσαν οδηγίες στον **Νικία** και

στους άλλους πρέσβεις και για όσα άλλα παράπονα είχαν, και τους έστειλαν στη Σπάρτη. Όταν έφτασαν, ανέπτυξαν τα όσα είχαν να πουν και κατάληξαν λέγοντας ότι, αν οι Λακεδαιμόνιοι δεν εγκαταλείψουν τη συμμαχία τους με τους Βοιωτούς όσο αυτοί αρνούνται να προσχωρήσουν στη γενική συνθήκη, τότε και οι Αθηναίοι θα κάνουν συμμαχία με τους Αργείους και τους συμμάχους τους. Ο έφορος

Κενάρης

και οι οπαδοί του και όσοι άλλοι ήσαν της ίδιας γνώμης, επικράτησαν και οι Λακεδαιμόνιοι αποκριθήκαν ότι δε θα εγκαταλείψουν τη συμμαχία τους με τους Βοιωτούς. Δέχτηκαν, όμως, ν' ανανεώσουν τους όρκους, όπως το ζήτησε ο Νικίας, ο οποίος φοβόταν ότι, αν γύριζε πίσω χωρίς κανένα αποτέλεσμα, θα τον κατηγορούσαν οι εχθροί του. Και αυτό ακριβώς έγινε. Με την επιστροφή του, όταν οι Αθηναίοι άκουσαν ότι δεν είχε πετύχει τίποτε στην Σπάρτη εξοργίστηκαν, θεώρησαν ότι αδικούνται και καθώς έτυχε να βρίσκονται στην Αθήνα αποσταλμένοι του Άργους και των συμμάχων του, τους οποίους παρουσίασε ο Αλκιβιάδης, έκαναν αμέσως την ακόλουθη συνθήκη και συμμαχία:

"Οι Αθηναίοι και οι Αργείοι, Μαντινείς και Ηλείοι, ενεργώντας και για λογαριασμό των συμμάχων τους, συνομολόγησαν ειρήνη για εκατό χρόνια. Το καθένα από τα δύο μέρη δε θα βλάπτει το άλλο ούτε με δόλο, ούτε με βία, ούτε στη στεριά, ούτε στη θάλασσα. Δεν επιτρέπεται καμία εχθροπραξία ή στρατήγημα, ούτε από μέρους των Αργείων, των Ηλείων και των Μαντινείων και των συμμάχων τους εναντίον των Αθηναίων και των συμμάχων που εξαρτώνται απ' αυτούς, ούτε από μέρους των Αθηναίων και των συμμάχων τους εναντίον των Αργείων, των Ηλείων και των Μαντινείων και των συμμάχων τους. Οι Αθηναίοι, οι Αργείοι, Ηλείοι και Μαντινείς συνομολογούν εκατόχρονη συμμαχία με τους ακόλουθους όρους. Εάν ένα εχθρός κάνει εισβολή στο έδαφος των Αθηναίων, οι Αργείοι, Ηλείοι και Μαντινείς θα υποστηρίξουν την Αθήνα και θα την βοηθήσουν με τον τρόπο με τον οποίο θα τους το ζητήσουν οι Αθηναίοι, με όλες τους δυνάμεις και μ' όλα τα μέσα που διαθέτουν. Αν ο εχθρός αποσυρθεί αφού καταστρέψει τη γη, οι Αργείοι, οι Μαντινείς, οι Ηλείοι και οι Αθηναίοι θα τον θεωρήσουν κοινό εχθρό και θα τον πολεμήσουν όλοι μαζί. Κανένας από τους συμμάχους δε θα κάνει ειρήνη με τον εχθρό αυτό, χωρίς την συμφωνία των άλλων συμμάχων. Αν ένας εχθρός κάνει εισβολή στο έδαφος του Άργους, της Μαντινείας ή των Ηλείων, οι Αθηναίοι θα υποστηρίξουν το Άργος, την Μαντινεία και την Ήλιδα και θα τις βοηθήσουν με τον τρόπο με τον οποίο θα τους το ζητήσουν οι πολιτείες αυτές και με όλες τις δυνάμεις και τα μέσα που διαθέτουν. Αν ο εχθρός αποσυρθεί αφού καταστρέψει τη γη, οι Αθηναίοι, οι Αργείοι, Μαντινείς και οι Ηλείοι θα τον θεωρήσουν κοινό εχθρό και θα τον πολεμήσουν όλοι μαζί. Κανένας από τους συμμάχους δε θα κάνει ειρήνη με τον εχθρό αυτό χωρίς τη συμφωνία όλων των άλλων συμμάχων. Οι συμβαλλόμενοι δε θα επιτρέπουν σε ένοπλες δυνάμεις που ξεκινούν για πόλεμο να περνούν από το έδαφός τους ή από το έδαφος των συμμάχων που εξαρτώνται απ' αυτούς ή από θάλασσα, εκτός εάν συμφωνήσουν για τη δίοδο όλες οι συμμαχικές πολιτείες, δηλαδή οι Αθηναίοι, οι Αργείοι, οι Μαντινείς και οι Ηλείοι.

Η συμμαχία με το Άργος

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 08:43 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 08:47

"Η πολιτεία που θα στέλνει βοήθεια θα πρέπει να εξασφαλίζει στο εκστρατευτικό σώμα εφοδιασμό για τριάντα μέρες που θα υπολογίζονται από την άφιξή του στην πολιτεία που ζήτησε βοήθεια. Θα εξασφαλίζει και τον εφοδιασμό για την επιστροφή. Αν, όμως, η πολιτεία που ζήτησε βοήθεια θέλει να κρατήσει το εκστρατευτικό σώμα περισσότερο από τριάντα μέρες, τότε αυτή θα προμηθεύει τον ανεφοδιασμό στους οπλίτες, ψιλούς και τοξότες, τρεις αιγινήτικους οβολούς την ημέρα και στους ιππείς μια αιγινήτικη δραχμή. Η πολιτεία που θα έχει ζητήσει βοήθεια, θα έχει στις διαταγές της τις ξένες μονάδες όσο ο πόλεμος γίνεται στο έδαφός της. Αν, όμως, οι σύμμαχοι αποφασίσουν να κάνουν κοινή εκστρατεία κάπου, τότε θα μοιράζονται εξίσου την αρχηγία. Οι Αθηναίοι θα δώσουν όρκους και για τον εαυτό τους και για τους συμμάχους τους. Οι Αργείοι, οι Μαντινείς, οι Ηλείοι και οι σύμμαχοί τους θα ορκιστούν η κάθε πολιτεία χωριστά. Θα δώσουν τους όρκους με τον επισημότερο τοπικό τρόπο, κάνοντας και τις κανονισμένες θυσίες. Ο όρκος θα είναι ο ακόλουθος: "Θα μείνω πιστός στη συμμαχία και στους όρκους της με πνεύμα δικαιοσύνης, χωρίς να προσπαθώ να βλάψω και χωρίς δόλο και δε θα την παραβώ με κανένα τρόπο και καμμιά πρόφαση.

"Στην Αθήνα θα δώσουν όρκο η βουλή και οι άρχοντες, ενώ θα τον απαγγέλλουν οι πρυτάνεις. Στο Άργος θα τον δώσουν η βουλή, οι ογδόντα και οι άρχοντες. Τον όρκο θα τον απαγγείλουν οι ογδόντα. Στη Μαντινεία θα δώσουν τον όρκο οι επίσημοι, η βουλή και οι άλλοι άρχοντες. Τον όρκο θα απαγγείλουν οι θεωροί και οι πολέμαρχοι. Στην Ήλιδα θα δώσουν τον όρκο οι επίσημοι και οι άλλοι άρχοντες και οι εξακόσιοι. Θα απαγγείλουν τον όρκο οι δημιουργοί και οι θεσμοφύλακες. Οι όρκοι θα ανανεώνονται από τους Αθηναίους που θα πηγαίνουν στην Ήλιδα, στην Μαντινεία και στο Άργος τριάντα μέρες πριν από τους Ολυμπιακούς αγώνες και από τους Αργείους, τους Ηλείους και τους Μαντινείς, οι οποίοι θα πηγαίνουν στην Αθήνα δέκα μέρες πριν από τα μεγάλα Παναθήναια. Η συνθήκη συμμαχίας και οι όρκοι θα γραφούν σε πέτρινες στήλες τις οποίες θα στήσουν οι Αθηναίοι στην Ακρόπολη, οι Αργείοι στην αγορά, κοντά στο ναό του Απόλλωνος και οι Μαντινείς στην αγορά, στο ναό του Διός. Οι σύμμαχοι θα στήσουν στην Ολυμπία χάλκινη στήλη στους επικείμενους Ολυμπιακούς αγώνες. Αν οι πολιτείες που συμβάλλονται θεωρήσουν σκόπιμο να προσθέσουν κάτι στα όσα αποφάσισαν, τούτο θα ισχύει μετά από κοινή συμφωνία."

Ούτε οι Αθηναίοι, ούτε οι Λακεδαιμόνιοι καταγγείλαν την μεταξύ τους ειρήνη και συμμαχία. Οι Κορίνθιοι, αν και σύμμαχοι των Αργείων, δεν προσχώρησαν στη συμμαχία αυτή. Αλλά και όταν είχε γίνει συμμαχία μεταξύ των Ηλείων, Αργείων και Μαντινείων που όριζε ότι θα κάνουν από κοινού πόλεμο και ειρήνη, οι Κορίνθιοι είχαν αρνηθεί να προσχωρήσουν και δήλωσαν ότι αρκούσε η αρχική αμυντική συμμαχία με την οποία οι πολιτείες είχαν αναλάβει υποχρέωση να κάνουν κοινό επιθετικό πόλεμο. Οι Κορίνθιοι άρχισαν, έτσι, ν' απομακρύνονται από τους συμμάχους τους και να στρέφονται πάλι προς τους Λακεδαιμόνιους.